

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 195/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť B. P., H., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 13 S 411/2001-121 z 25. októbra 2004, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 So 241/2004 z 27. júna 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 11/2005 zo 14. decembra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2006 doručená sťažnosť B. P., H. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 S 411/2001-121 z 25. októbra 2004, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 So 241/2004 z 27. júna 2005 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 11/2005 zo 14. decembra 2005.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd vo veci preskúmania rozhodnutia správneho orgánu týkajúceho sa priznania invalidného dôchodku sťažovateľovi, ktorá bola na tomto súde vedená pod sp. zn. 13 S 411/2001, ustanovil sťažovateľovi advokátku JUDr. L. Z., Advokátska kancelária, (ďalej len „advokátka“). Táto advokátka podľa sťažovateľa porušila jeho základné práva podľa čl. 46 a čl. 47 ústavy tým, že ho odmietla zastupovať v konaní pred ústavným súdom.

Krajský súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 13 S 411/2001-33 zo 16. septembra 2002 tak, že zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne (žalovaná v uvedenom konaní ďalej len „žalovaná“), podľa sťažovateľa na základe znaleckého posudku vypracovaného znalkyňou MUDr. D. I..

Proti rozsudku krajského súdu zo 16. septembra 2002 podala žalovaná odvolanie. Krajský súd následne rozhodnutie žalovanej v tejto veci rozsudkom č. k. 13 S 411/2001-121 z 25. októbra 2004 potvrdil a v jeho odôvodnení sa odvolal na znalecký posudok Kliniky pracovného lekárstva a toxikológie Lekárskej fakulty Univerzity Komenského a Fakultnej nemocnice s poliklinikou akad. Ladislava Dérera.

Sťažovateľ sa proti rozsudku krajského súdu z 25. októbra 2004 odvolal a vo svojom odvolaní poukázal na jeho „*kontradiktórnosť, zmätočnosť*“. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 So 241/2004 z 27. júna 2005 rozsudok krajského súdu z 25. októbra 2004 potvrdil. Proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 So 241/2004 z 27. júna 2005 podal sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne dovolanie.

Právna zástupkyňa sťažovateľa mu následne doručila rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 11/2005 zo 14. decembra 2005, ktorým bolo jeho dovolanie zamietnuté.

V odôvodnení svojho rozhodnutia o odmietnutí dovolania sťažovateľa sa najvyšší súd podľa neho nevysporiadal s obsahom jeho dovolania, ako ani s obsahom všetkých jeho podaní v spore o invalidný dôchodok, v čom sťažovateľ vidí „*veľké pochybenie tohto súdu*“.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej neperfektnej sťažnosti namietal, že k porušeniu jeho základných práv a slobôd podľa ústavy došlo rozsudkom krajského súdu č. k. 13 S 411/2001-121 z 25. októbra 2004, rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 So 241/2004 z 27. júna 2005 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 11/2005 zo 14. decembra 2005.

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti bližšie nešpecifikoval, ktoré jeho základné práva a slobody podľa ústavy boli napadnutými rozhodnutiami porušené. S prihliadnutím k obsahu sťažnosti však ústavný súd vyvodil, že v danom prípade mohlo ísť o porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a z tohto predpokladu aj vo svojom rozhodnutí vychádzal.

II. 1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 S 411/2001 z 25. októbra 2004 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 So 241/2004 z 27. júna 2005

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom stanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok krajského súdu č. k. 13 S 411/2001-121 z 25. októbra 2004 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 So 241/2004 z 27. júna 2005 nadobudol právoplatnosť 16. augusta 2005.

Sťažnosť sťažovateľa z 1. marca 2006 bola daná na poštovú prepravu 2. marca 2006 (ústavnému súdu bola doručená 6. marca 2006).

Sťažovateľ sa teda ochrany svojich označených práv domáhal až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

II. 2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 11/2005 zo 14. decembra 2005

Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 11/2005 zo 14. decembra 2005 bolo dovolanie sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 So 241/2004 z 27. júna 2005 zamietnuté.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z priebehu konania v tejto veci je zrejmé, že predmetná vec sťažovateľa bola preskúmaná vecne prvostupňovým i odvolacím súdom (dvakrát) a taktiež aj súdom dovolacím. Súdny zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci svoje rozhodnutia primerane odôvodnili a dospeli v nich v podstate k zhodným skutkovým a právnym záverom.

Podľa zistenia ústavného súdu krajský súd v predmetnej veci vykonal rozsiahle dokazovanie s cieľom odstrániť rozpory vzniknuté medzi závermi vyplývajúcimi zo znaleckého posudku MUDr. D. I. a závermi príslušnej posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia pri hodnotení zdravotného postihnutia sťažovateľa a jeho schopnosti vykonávať sústavné zamestnanie a bolo v tejto veci súdom nariadené aj kontrolné znalecké dokazovanie. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia sa krajský súd odvolal aj na príslušné ustanovenia právnych predpisov, na základe ktorých zistený skutkový stav v tejto veci posúdil. Odvolací súd sa so skutkovými aj právnymi závermi prvostupňového súdu vo veci samej stotožnil.

Najvyšší súd ako súd dovolací v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sdo 11/2005 predmetnú vec preskúmal a dospel k záveru, že rozhodnutia súdov v tejto veci boli vydané v súlade so zákonom. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd poukázal na skutkové zistenia vyplývajúce z dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom a dospel k záveru, podľa ktorého *„po stránke medicínsko – odbornej bolo vykonané dostatočné dokazovanie, ktoré poskytlo aj úplný obraz o zdravotnom stave navrhovateľa na vyvodenie záveru o charaktere jeho invalidity“*. V rámci svojho rozhodnutia následne najvyšší súd poukázal aj na ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých predmetnú vec posúdil. V závere odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol: *„Dovolací súd vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu aký bol v čase vydania rozhodnutia, dospel k záveru, že dokazovanie bolo vykonané úplne. Nebolo zistené ani procesné pochybenie v súdnom konaní, o ktorom sa navrhovateľ v dovolaní zmienil, neboli zistené ani iné pochybenia, ktoré by dovolací súd viedol k iným záverom.(...)“*

„Za daných okolností však dovolací súd nezistil porušenie zákona, preto dovolanie navrhovateľa ako nedôvodné zamietol, postupujúc podľa ustanovenia § 243b ods. 1 OSP. (...)“

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 11/2005 zo 14. decembra 2005 dospel ústavný súd k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. V rámci odôvodnenia uviedol, ktoré skutočnosti považoval za podstatné pre svoje rozhodnutie, akými úvahami sa pri hodnotení uvedených skutkových zistení spravoval a ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých zistený skutkový stav posúdil.

Skutočnosť, že rozhodnutie dovolacieho súdu zo 14. decembra 2005 nezodpovedá právnomu názoru sťažovateľa, sama o sebe podľa ústavného súdu nepostačuje k vysloveniu záveru o porušení namietaného práva. Pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci je podstatná skutočnosť, že z predloženej sťažnosti, ani z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 11/2005 zo 14. decembra 2005 nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvodených najvyšším súdom, resp. o porušení základných zásad súdneho konania zo strany súdneho orgánu v tejto veci.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II. 3.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a vzhľadom na túto skutočnosť bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2006